

בוז:

עין משפט
נר מצוה

עז א מיי פ"ד מהל'
שבוועת הלי י ופ"ו הלי
יו ופ"ג מהל' מדרים הלכה
ב סמג לאוין רמא טוש"ע
י"ד סי' רלט סעי' יג וסי'
רלח סעיף יא וסעיף כא:
ע"ה ב מיי פ"א מהל'
שבוועת הלי ג:

ע"ג ג מ"י שס ה"ל ז
פ ד מ"י שס פ"ד ה"ל ט
י סמג שס טו"ש ע י"ד
ס"י רל"ק סע"ף י

פא ה מ״י שם טוש״ע
שם סעיף יד וסעיף
: 11

פב ו מי' שם פ"ו הל' יז
 סמג שם טו"ש"ע שם
 קי' רלח סעי' כא וקי' רלט
 סעיף יג:

פג ז מי' פ"ג מהל'
נזירות הלכה י:

רבינו חננאל

פ'ס שהיה ברין של
היה רבן שדכותם מצוה
כקיום מצוה. דבכטול
מצוה אם נשבע לטל
גזול אבי בטל פטור. אלא
ששבע לקים ולא קים
לדברין חייב ואמר להו
י' יהודה כי בתורה ולא
נשבע להרע. לאחרים
פטור. אבל להקים
לאחרים חייב. דרביה
קרא א"ר ליתא להקרא
הקא נס כדריבא קרא
לקים מצוה א"ר ליתא
בכטול מצוה. ורבנן הגם
אייתא לשבעה אם נשבע
לקים איטיב לפלוני חייב
הכא ליתא אם א"ר אקים
הא המצוה ששבע
שלא לקים המצוה
הנח נשבע ששטור ולא
המצוה שחייב: דייטור
שבעות אין בהן כרת.
מעילה אין בה כרת.
ד' דע' ר' יהונתן דרבי
שבעה שלא אוכל מצה
לולב מצה חבילי
הפסח. שבעה שלא אוכל
מצה בליל הפסח לוקה
ואוכל מצוה. וכן חושב
אבל לישב בכל חושב
לישב בכל מצה אבל
הושבע שלא לישב כרת
חטא לוקה וישב כנסה
דמצוה: ת"ר כספיר דבי
רב מין ושכר יזיר לעשות
אין מצוה חייב שותר כי
עד ת"ל מין ושכר יזיר
לעשות אין מצוה חייב
שושן. וגזסין בחתול
וגזר מאי חייב קרשטא
אבלדלתא הרי מרשע
ועעליה חטא סיני. אלא כי
הא דאמר רבא שבעה
אשאתה וחזר ונשבע
הריני נזיר אתאי מנירות

[illegible]

ואין שבועה חלה על
אינו חייב אלא אחת
השניה תחתיה. ואתין
השבועה השניה בלא

בוז:

שיהיה זה האילטרירך למיכתב
יב אפי' אינם קשורים יחד
אחורי הקרון וגם בלבישת
תכופין כגון שני מלבושים

עד שיפרוט לך הכת
יאשיה וסבר לה
ומיעוטי^ט (ואייתר לי)
בשלמא בדבר הרש
מצוה אלא אי אמרת
קא ממעט: א"ר יהוה
הרשות כו': ורבנן
היהודה בן בתירא ור"י
ושבת אחרים לאו אי
אחרים ורבי רחמנא
אע"ג דליתיה בבישור
ורבנן התם איתיה בל
בלא אקיים: **מתני**
ככר זו שבועה שלא
אוכלנה ואכלה אינו
שבועת כסוי כשחייב
שגגתה קרבן עולה
כחייבין על זדונה מכ
גמ' למה לי למית
שבועה שלא אוכלנה
שלא אוכל והדר א
מייחייב אלא חדא א
והדר אמר שלא אוכל
דאמר רבא **שבועה**
שאוכל ממנה כוית ה
כחייב עד שיאכל א
אוכלנה ואכלה אינו
הא תו למה לי הא כ
הא שבועה איכא דא
למאי הלכתא לכדר
נשאל על הראשון
תחתיה לימא מסייע
גזירות ומנה ראשונ
ואח"כ נשאל על הה
בראשונה הכי השר
איתא דכי מני ל
מימנא לשניה בלא
שניה מי איתא כלל
ככר ואכלה אם ש
עליה אכלה כולה א
אחא בריה דרבא לו
שלא אוכל מכזית ק
דאמר שלא אוכל

[illegible]

ב עד שיאכל את כולה. ואם
שבועה קיימא לה. דאי משכת
את הראשונה כו'. ודחין הכי
ר' רבא נשבע על כר ואכלה

שבועות שתיים פרק שלישי שבועות

וְאֵשֶׁתִּי דָלָה מֵיִתֵּר לִּי הִיא נִפְקָה לִּי דִקְרָא לָהּ בְּמִלּוֹה אֲחֵירִי
וְדָרְשָׁה לָּהּ כְּרִיעַ דְּרִישׁ רַבּוּי וּמִעוּטֵי כו' מֵאִי מֵיַעַן אֵין לָךְ דְּבַר הֶרְאִי
שֶׁנֶּלְמַעֲטָה כְּנֻשָׁה לְבָטֵל אֶת הַמִּלּוֹה וְאִם זֶה חֵיב כִּי"ש כֵּל שֶׁאֵין שְׂבוּעוֹת
וְהִיא בִּטְיוֹל מִלּוֹה אֲחֵירֵנוּ וְקִיּוֹם מִלּוֹה מִמֵּעַט מַדְלִיתִיהָ בָּלָא וְהִיא:

יחדיו אפי' תימא ר' ב"ר ע' דדריש רבויי (או לחלק) אי אמרת כתיב ממעט דבר ובר מצוה כתיב ממאי ה' בן בתירא מה אם יר קאמרי ליה לר' בתירא אמר לך אטו ג' דליתא בכלל הרעת בא נמי בקיום מצוה מצוה רבייה רחמנא איטיב הכא מי איתיה שבועה שלא אוכל אוכלנה שבועה שלא אוכל אחת זו היא על זדונה מכות ועל דודר ²⁷ שבועת שוא ועל שגתה פטור: שבועה שלא אוכל א קמ"ל טעמא דאמר שלא אוכלנה דלא אמר שלא אוכלנה מיחייב תרתי כדרבא לא אוכל כבר זו כיון ב שלא אוכלנה אינו כולח: שבועה שלא יחייב אלא אחת כו': ל חיובא הוא דליכא משכחת רווחא חיילא דאמר רבא ישאם עלתה לו שניה ליה ²⁸ מי שגדר ב' והפריש עליה קרבן שונה עלתה לו שניה התם נזירות מיהא שונה בעי מיהדר שאלה הכא שבועה אמר רבא נשבע על ממנה כוית נשאל נשאל עליה א"ל רב אשי ה"ד אי דאמר עבדיה לאיסוריה אי מאי איריא כוית אפ' ²⁹

מניין הראשון שלה ראשונה היתה מעבדתה והרי אינה לראשונה
 שסילקת ועקרה בשאלה זו ונמצא המנין למפרע של שניה. ה"נ
 גבי שזעות מי הוא גורם לשניה שלא תחול ראשונה היתה גורמת
 לה והרי אינה עסקרה בשאלה ונמצאת שניה חלה למפרע: ה"נ
השאלה הסם. נודר שמי יזירות מניין אינה איתא אפי' לא
 נשאל על הראשונה לא יתה מזירות שניה מפיו לצטלה דהא כי
 מני לראשונה צעי למימני לשניה וכיון דדבר העומד להיות הוא
 כשמינא מקום הרי מלא מקום למפרע ע"י שאילה לחול מיום
 ראשון לפיכך מניין עולה לה: **הבא.** גבי שזעות אי לאו שאלה
 מי הוא קיימא שניה לחול כלל הכא איכא למימר כשיתאם שניה
 מפיו יתה לצטלה ולא לחול עד עולמית ואף כשיצא המקום עשרי
 כזר צטלה: **נשאל עליו.** והתר לו זית הנשאר ובאכילתו לא עבר ר' אפי'

נליה מ"ס משבועה שלא אוכל כל שהוא דהתם פשיטא שיכול לישאל:
אמר

בע אה"כ שלא יאכל ככר זו. חלה השבועה אפקצתה. דייקנין אמתני' דקתני ודיווחא חיילא למאי הלכתא לכדרכה דאמר נשאל על הראשונה ובטלה חלה השתא התם גבי נזירות איתנהו תרווייהו וכי שלים ראשונה חיילא שניה הכא נשתייר ממנה כזית נשאל עליה. אכלה כולה אינו נשאל עליה. ומקשינן

מסורת הש"ס

[לעיל כו.], (ב) רש"ל מ"י,
לעיל ג: כא. [תמורה ג:
[לקמן כט:], (ה) נדרים
סו, (ו) שם יז: יח.
ספתא דמיר פ"ב [ע"ש],
נדרו"י דאילו, (ח) [מיר
ה.],

זגהות הב"ח

(רש"י ד"ה למה וכו') הכי שצוה שלא
 (ב) ד"ה הא וכו' על
 השלישית כג"ל
 (ג) ד"ה עזר
 למפרע
 (ד) תובס' ד"ה הא
 וכו' למיתיני אינה אלא:

מוסף רש"י

[illegible]